

Då rådmannen wed
den lofl. rådstuge
rätten i siö- och
stapel-staden Åbo,
eh...

Ekelund, Jacobus Jacobi,

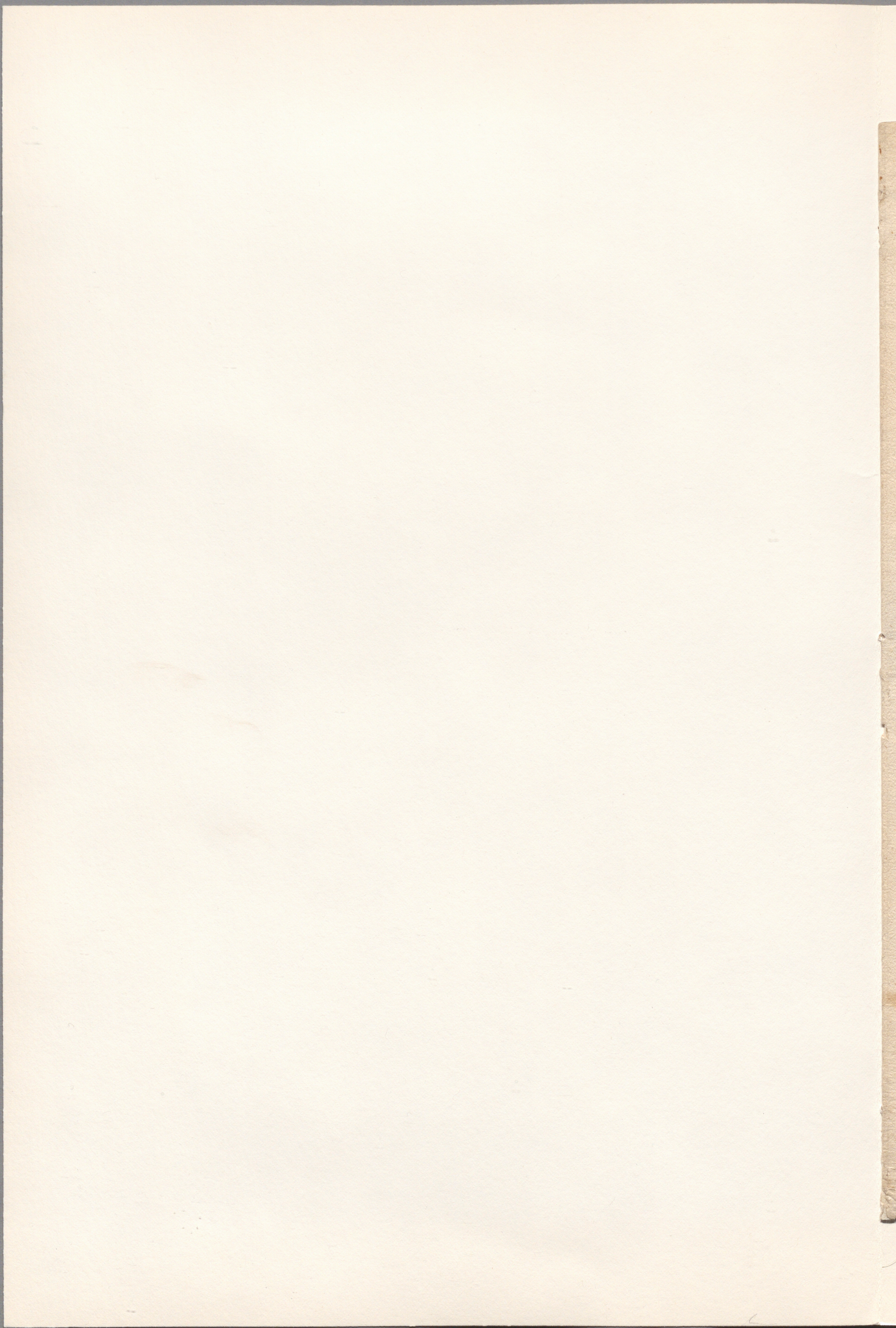
82 Aa 7 11

National Library
of Sweden

RÖNN. JJ.
1694

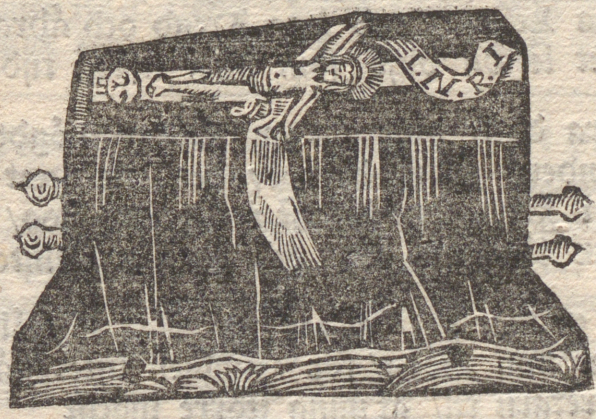
[Elmbladhska samlingen II.]
82Aa 7111.

Då
Rådsmannen
 Med den
 Hoff. Rådstuge Rätten i Siö- och Scapel
 Staden ÅBO/
 Åhreborne WålWijsse och Lagfarne

ALL   **RE**   **NS**   **NS**   **NS**   **NS**
RE   **NS**   **NS**   **NS**   **NS**   **NS**
NS   **NS**   **NS**   **NS**

Ombytte Tijden i Ewigheeten/ Jordennes obeständiga Fly-
 chtigheet vthi Himmelens stadiga Härligheet/
 Låmnade desse Rader på hans Döda Mull

I största Hastigheet/
 Anno 1694 den 17 Octobris
JACOB ERGUN D.

S

Fallmitt Sinnehwarfiag bring det runda sände/
At granlig spöria åth/ om wed des långste ånde
Uåg hemwist wore til/ som aldrig nånsin haar
Den grymia dödzens swård och Lija blifwet waat/

Wist skall iag få til swars/ at ingen frishet niitet/
Så widt Oecanus all' werldsens ågor sluter
Så widt som Atlas har sin långa armar stråckt/
För dödzens huswud-Lag den alles wålde bråckt/

Ach höga Himmel Hör/ wil du ey Wåldet stäckia:
Skall Dödzens Undermacht i ewig tijder räckia/
Skal ey des Tyrannij nån' förmån gee åth den
Som städze warit har så dygdz som åhrans wån?

Bör den ey många åhr/ ell' tusend Tijder winna?
Bör den ey Nestors, Liff i Dödligheeten hinna
Swars heela Lesnadz tid haa Dygd och åhra pryde/
Swars ljetet leswa blife som intet leswa tijdt?

O Himmel swara doch' blife ån ey Döden någder
Af så mång Länders Folck? blife ey des hårdheet bögder/
At låta of i Frijd som långst i Norden boo/
Som mellan Norens eld/ och Semblas Winter groo.

Men ach hwad gagnar det/ at iag slijf klagan ställer/
Jag seer wåhl at min Bødn/ för Himblen ljetet gåller/
Kanste iag retarn til/ at unna större macht
åth Dödzens Morde-Swård wed denna norre Tracht/

Det är ett allment slunt/ hwat moot för ingen klandra
Wij måste alle slått den ena wågen wandra/
Hår lær de mötas åth/ så den Gullkläder bäär/
Som den som stöter plog/ och wårre klådder är.

Hår

Här stannar äntlig doch/ den store Alexander
Den Lyckan aldrig nång påföra något klander/
Här har Achilles och/ bland flera satt sin Grist/
Fast namnet lefwer qwart vthi Homeri Skrift.

Her hwilar sina Been af redligt efterdömme
En redlig gammal man/ den alla ge Berömme
At han med skäligh Vist för Rätten omsorg baar
Af den han wed sin Död sitt bästa näije haar.

Ty som han all sin tid till Themis Tjänster lempat/
Och ofta bittert nog med Mootgångz Bölian kämpat/
Så war och Themis den/ som honom hwjlo gaf
Och hans vthmatta Kropp försatte i sin Graaf/

Och fast des döda Kropp det mörcka tysta täcker/
Så är dock Dygden den som Döden öfveräcker/
Hvars Gråblar skumbra nu på Himbla Kunden qwaar
Af dem en awog tand rätt föga ljtet haar.

Han såfwe sött i roo vthi sitt tysta gömma
Till sista dagzens Lius då JESUS går at dömma
Så dem i Jordens Buuk/ som haft sin langa roo
Som dem som länger Liff i Werlden unnat boo/

Så länge tiden of/ i detta lifswet fölier
Och öfter Hafwegz wäg på finsta stranden stölier/
Så länge skall hans Namn hoos of i minne blij
Så länge som bå wij och efter folcket sij.

Sen tiden wij med Sorg och stort Bekymmer lista/
Den lifnas wid en Ström som hastigt plår förflita/
Med frösand' Brus och fall det ingen hålla binner
Så går det och med of/ när of wårt Sde finner.
När Liffwegz Glosset wårt samt Mödan är vtrunnit/
Och detta Lefnadz Lius med Dagzens har vtrunnit/
Ach då så hielper en wår Suckan Sorg och Klagan/
Ey hielper ångzlas swårt/ det är alt HERrans Agan.
En hwad kan Sorge · Qual wår hertans Sinnen nöja/
Hur skulle Tårar mång wårt öde kunna böja?
Fast Wån blije vthan Wån/ fast Barnen Fader mista/
Wänd GUD doch laga så at intet skall dem brista.
Han skall dem wåra huld/ til stora Nönen många/
Mång Frögde · Dagar gee för Sorge Timmar trånga/

I må en tänckia det/ at i allena förja/
 To många Wänner haa med Eyr måst Sorgen börja/
 Borgmästar Stadzens Råd måst sakna mot sin willia/
 Den med dem deite Råte från ondt wist godt åthyllia/
 Den från sin Gudztleust en af någon ting är dragen/
 Mot önskan måst de see af Döden vara slagen/
 Doch måst de tystna lell' när de Gudz Råd betänckia/
 Som har i macht så wäl at tag igen som stänckia/
 Och tröster Eder wid GUDz Ord then tijd Eyr Kåra
 Får niuta boos wår GUD en himmelsk Lust och åbra/
 Der han för all sin Sweit en ewig Frögd åthniuter/
 Ditt och D GUD försätt när sig wår Lifstid sluter/

Desse så enfaldige Rader lemnade de Sorgbundnas
 Ständigste

JACOB WERANDER,

Död! o Död! du som så mångens Hierta sårar/
 Ein soora Grynheet wist / och tryckt vhr ögon Tårar/
 Då din Pijl träffat har en redlig åhebar Mann/
 Råträdig wijs och Frem/ som man wäl rosa kan.
 Then en med slättia soor i denna dunckla Werlden/
 Det på hans böda Wält lär tyga stelswa Flården/
 Ty han i wåhlmachts tijd til Himlen häst sit hopp/
 Ditt han nu skyndat sig af denna wandringz Lopp/
 Han hölt sig wijd GUDz Ord och sig ther efter stälte/
 För hårda Lyckans Pijl han aldrig medet fälte/
 Men så i moot som med sin GUD oskrymtat bad;
 Fördenskull han och nu fädt Urs-Rätt i Gudz Stad/

Ther Helgon vthan tahl et Halleluia siunga/

Och GUD för all sin nåd lossiunga med sin tunga/
 Med dem hans sälla Siäl nu niuter Ewig Noo/
 Der wij och ändlig sidst med Gudi hoppas boo.

I hast och Eenfaldigheet således wissar
 sin Ziänst/

JOH. WILSTADIUS.

